

عنوان مقاله:

بررسی نقش آب در حیاط خانه های سنتی بر کیفیت سکونت در مناطق گرم و خشک فلات ایران

محل انتشار:

سومین همایش ملی الگوی معماری و شهرسازی اسلامی در افق ۱۴۰۴ (سال: ۱۳۹۴)

تعداد صفحات اصل مقاله: ۱۵

نویسندگان:

سحرالسادات لوح موسوی - دانشجوی کارشناسی ارشد معماری دانشگاه آزاد اسلامی واحد نطنز، نطنز، اصفهان، ایران

علی اکبری - دانشجوی دکترای معماری دانشگاه آزاد اسلامی واحد تهران مرکز، تهران، ایران

خلاصه مقاله:

خانه های سنتی ایران به واسطه دیدگاه طبیعت گرایانه سازندگان، بیشترین سازگاری را با طبیعت و اقلیم محل ساخت خود داشته اند. این در حالی است که باور داریم انسان جزئی از طبیعت است و ارتباط نزدیکی با طبیعت باعث ادامه حیات و دوام زندگی اوست. در میان عناصر موجود در طبیعت، آب از اهمیت بیشتری نسبت به بقیه برخوردار است و همواره سایر عناصر طبیعی را تحت تاثیر قرار می دهد. عنصر آب به عنوان عنصر طبیعی و حیاط به عنوان عنصر اساسی در معماری سنتی نخستین گام ها در معماری را برداشته اند. کویر و اقلیم گرم و خشک همواره مفهوم بی آبی و خشکی را در پی خود دارد و آب به عنوان عنصر اصلی و حیات بخش مطرح بوده است. شاخص هایی که برای رسیدن به آسایش مطلوب در معماری سنتی ایران بویژه در اقلیم گرم و خشک دیده می شود درونگرایی، برونگرایی، جهت گیری، فرو رفتن در دل خاک، خانه های چهار فصل، استفاده از فضای سبز، استفاده از مصالح مناسب، عایق کاری و در نهایت نقش آب در معماری سنتی ایران است. از دیرباز نقش آب در معماری در اقلیم و فرهنگ های مختلف نمادی بارز داشته است. ویژگی هایی همچون زیباشناختی، حفظ محیط زیست به منظور پاسخگویی به نیازهای اقلیمی در معماری ایران دیده می شود و می توان به آب و نقش آن در معماری مناطق گرم و خشک و تاثیر مثبت آب اشاره کرد. نتایج نشان می دهد که استفاده از عناصر طبیعی در معماری سنتی نواحی گرم و خشک این گونه بناها را در رده بناهای استوار قرار می دهد.

کلمات کلیدی:

آب، حیاط، خانه های سنتی، کیفیت سکونت، آب در معماری، معماری در کویر

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/528061>

